

Publicerad 2024-04-01 10:06 av Music mind

Att fylla i minnesluckor

Jag tror jag börjar röra mig ner mot mörkertankarna igen.

Sjukhuset....

Jag vill inte till sjukhuset igen.

...men jag börjar få det svårt att röra mig utanför hemmet. Än så länge klarar jag att hjälpa till lite med hushållssysslor iaf.

...men det börjar bli stora luckor i mitt skrivande. Det är en liten varningslampa.

Nu har jag även börjat med ångestdämpande i hemmet och när jag ska gå och handla. Gör jag inte det blir jag som ett stressat djur och jag blir småparanoid.

Vaknade vid halv två inatt och tog en behovsmedicin. Vaknade igen vid fem och gick upp.

Min minnesförmåga är lite kantstött. Fick lite återberättat om när jag blev inlagd för andra gången. Första gången jag blev inlagd sattes diagnosen depression pga mitt självmordsförsök.

Den andra gången hade jag kommit hem till mina föräldrar som inte riktigt förstått hur illa däran jag var. Jag har väldigt få minnen från första tiden på sjukhuset. En sak som upprepar sig varje gång jag blivit inlagd. Jag har mycket minnesluckor.

Mamma berättade om att jag vägrade äta, vilket jag i princip gjort även i mitt eget hem. T undrade varför jag inte åt och varför jag grät när vi skulle äta maten han så snällt hade lagat. Jag grät för att det var gift, men jag ville inte berätta för han var så snäll.

Jag hade mina hallucinationer. Råttor överallt. Mamma och pappa som pratade med mig och en tredje röst som tyckte jag skulle ta livet av mig. Och tankebubblor.

Under min andra inläggning minns jag att jag hade sådan ångest att jag kräktes och sen gömde jag mig bakom fåtöljen i rummet igen. En läkare slog sig ned och undrade varför jag satt bakom fåtöljen. "Det är säkrare här." svarade jag.

Läkaren gav mig två alternativ. Antingen tar jag medicinen de ville ge mig, eller så skulle de tvinga i mig den. Jag sa nej.

...och...

In kom en armé av sjuksköterskor och läkare, tror jag. Jag var i fullständig panik, så jag minns inte. Jag minns bara hur jag slogs för livet när de gav mig spruta i skinkan. Jag skrek och skrek och skrek. När sjuksköterskorna lämnat rummet satt jag och drog tussar ur mitt hår, varpå en sjuksköterska kom in och sade att det inte var bra och att jag skulle sluta.

Jag grät.

Jag hade sådan ångest.

...utifrån korridoren kunde jag höra en röst som sade "skrik inte så fasligt lilla du. Det ska nog bli bättre."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Music mind med Poeter.se id #13039 innehar upphovsrätten